

Půl roku po povodních: Drží nás, že na to nejsme sami

10.4.2025 - Jan Oulík | Charita ČR

Eva Lattenberg z Vápenné na Jesenicku se opět radostně usmívá. Přijela ji navštívit Dáša Zázvůrková, sem sympatická zpěvačka, s níž se skamarádila v září roku 2024, když sem přijela pomáhat a Evu a její rodinu psychicky podpořila.. Velká voda jim tehdy zničila zařízení domu, zpustošila zahradu a strhla mostek přes říčku Vidnávku, jedinou přístupovou cestu k jejich domu.

Dnes na tyto dramatické chvíle vzpomíná paní Eva s potřebným odstupem a vítá „povodňovou“ kamarádku Dášu v nově zařízené kuchyni s čerstvě položenou podlahou. Možná by bylo lepší zapomenout na všechny ty hrůzy – na vodu pustošící domov, na nejistotu i strach. Ale na něco zapomenout nechtějí – na lidi, kteří jim pomohli. Na sousedy, Charitu, hasiče i skupinu vězňů z Mírova a Olomouce, kteří přiložili ruku k dílu. „To, že jsme v tom nebyli sami, nám dodávalo sílu,“ říká s vděčností paní Eva. „Solidarita lidí byla obrovská. A psychická podpora? V těch dnech byla alfou i omegou.“

Při vzpomínce na jeden z nejbolestivějších momentů ovšem paní Eva zvažní. To když zahlédla chlapce, který tu po povodni nakládal na korbu nákladního automobilu utopená zvířata. „Loňské povodně byly horší než ty v roce 1997,“ srovnává Eva. A aby toho nebylo málo, před čtyřmi lety jim vichřice odnesla střechu. Pak dokonce vyhořeli. „Snad jen letadlo tu na nás ještě nespadlo,“ dodává s dávkou černého humoru. „Ale je důležité, že jsme zdraví, my i naše děti. Povodeň jsme všichni přežili, i naše zvířata,“ neztrácí optimismus a s klidem doplňuje: „Narodila jsem se tu, takže s velkou vodou počítáme.“ A co by dnes nejvíc potřebovali? „Hlínu,“ odpovídá po krátké úvaze. „Ne rašelinu, ale zeminu, abychom mohli srovnat výmoly na zahradě,“ uzavírá pragmaticky..

Podobná slova pak zazní i v nedaleké Bělé pod Pradědem, na otázku, co nyní lidé na prahu jara potřebují: „Pěknou hlínu na zahrady,“ odpovídá starosta Radomír Neugebauer. V Bělé, 14 kilometru dlouhé obci, ležící v údolí na stejnojmenné řece loni v září dravý proud strhl několik domů, ještě více jich vyplavil a některá stavení musela být zbořena poté, co jejich podmáčené stěny v zimě popraskaly mrazem. Pár domů demolice možná ještě čeká a chybí dostavět zbylé stržené mostky přes řeku. A s tím souvisí řada otazníků. Nepostavit nové domy dále od řeky? Jenže kde, když obec nemá pozemky? Pomohla by prý změna územního plánu a třeba nabídka levnější ceny pro ty, jimž povodeň vše sebrala. „Pokud tu chtějí lidé zůstat, měli by dostat možnost,“ míní starosta.

Stopy po události, která se Jesenickem prohnala před půlrokem, je stále viditelné a to nejen na potrohaném korytě řeky, zpevněném navezenými balvany. V myšlenkách místních lidí je povodeň stále živé téma: „Člověk totiž neumí chování přírody předvídat,“ konstatuje starosta. Kromě opatření do budoucna, jako jsou podpůrné programy Živel 1 a Živel 3, či prostředků, jež získaly neziskovky od dárců i z kostelních sbírek, připomíná, co se v nejkritičtějších chvílích osvědčilo. Klíčovou službu odvedli hasiči a ostatní složky integrovaného záchranného systému, ale i neziskové organizace a dobrovolníci. „Fungovali na 500 procent, absolutní špička!“ ohlíží se bělský starosta. „Okamžitě se ozvali také z ostatních Bělých, tedy měst a obcí, s nimiž máme vzájemnou družbu. Nejdůležitější pro nás bylo, že na nás někdo myslí, že v tom maléru nejsme sami.“

<https://www.charita.cz/mimoradne-udalosti/pul-roku-po-povodnich-drzi-nas-ze-na-to-nejsme-sami>